

Краса, радість, гармонія в акварелях Віктора Завальнюка

Як добре, що цю невеличку виставку відкрили не в якійсь там гоноровій виставковій залі за вітринами, а в холі-рекреації рівненської дитячої художки. На виставці – відвідувачі, а тут – юні колеги.

Хай трошечки бракує світла, та очі-оченята, що з таким допитливим і непідробним інтересом вглядаються тепер на всіх перервах у майстерні, тонко виписані акварелі рівненського метра-архітектора Віктора Завальнюка, і молоді, і гострі: помітять кожен штрих, промінчик світла, і світлу тьню у роботах. У цих маленьких глядачах ще точно не замилилося найважливіше – тендітні, щирі відчуття. Інакше дива в акварелях не побачиш: у них – тонка, прихована краса.

Кілька десятків акварелей Віктора Завальнюка – це ще й історія. Жива історія, про неї якось ніби і буденно, і без лаку, словом, «акварельно», із теплою такою мудрістю і простою розповідав дітям-художникам на відкритті своєї виставки низенький добрий сивенький дідусь Віктор Васильович. Він хви-

лювався, розуміючи, що кожне слово, так само, як і сенс його картини, вбирають діти. Це виглядало щиро і зворушливо.

– Чому не стали живописцем-професіоналом, адже могли? Це видно з робіт!

– Я – самоучка. Та після війни і не було можливості навчатися, як ви, в художній школі. Любив малювати ще школярем, потім у технікумі, в інституті, на роботі, й зараз. Без малювання я життя свого не бачив. Та думав так: вступити в інститут Смирнова-Ласточкина в Києві, бути художником означає завжди залежати від натхнення. А треба й на хліб заробити. То я пішов в архітектурний, а малювання залишилось хобі.

– Чому обрали саме акварельну техніку?

– Я пробував усі: від олівця, фломастера і кулькової ручки до олії. Та де б не був,

брав із собою етюдник і альбом. В радянські часи завжди були при мені чудові лєнінградські фарби, 24 кольори, й папір – пачка 20 листів за карбованець двадцять. У цій техніці потрібно відчувати впевненість, писати начисто відразу, бо аквареллю на папері помилку виправити не можна. Потрібен тренінг: як хірург не може довгий час без операцій, так і аквареліст. І це мені подобалося завжди.

...Папір з роками трішечки жовтіє, та акварельні фарби залишаються яскравими навічно. На стінах рекреації художки зараз розвішена ціла епоха в акварелях. Карпатські краєвиди і архітекту-

ра кінця 1950-х, Корецький замок – це вже 70-ті. А ось – знайомі й незнайомі види Рівного: наш обласний музей, а перед ним – болотяна заросла пустка на місці, де тепер красується парк Лебединка. Спортивне свято: Басівкутське озеро, уквітчане веселими куполами парашутів і байдарками. На березі, у воді – рівняни і рівнянки в купальниках «бабусино-го» крою. Бурхливі водирічки Тиси нестримно рухаються поміж валунами. Гриби на столику на дачі. Життя, збережене для вдумливих нащадків-поколінь в академічній техніці...

Сергій ШИКАРЕНКО